

[Erhard Jakobsen]

holdning til nogen ting. Der siges udtrykkelig til samfundsmæssigt kontroversielle spørgsmål. Man tør nok antyde, at der er nogle tusinde ting, læreren skal have en holdning til, bl. a. hvordan børn opfører sig i klassen, om man kan arbejde sammen osv., det er da klart. Men vi fik et tydeligt indtryk af ved ordføreren for venstresocialisterne, hvad det var man forestillede sig lærerne skulle bruge tiden til, altså til at fortælle om Glistrups skattefiduser osv. Det var muntert! Det var muntert, hvis en lærers individuelle fortolkning af en politisk begivenhed skulle kaldes undervisning.

Der er ikke én ting, der ikke kan berøres i undervisningen. Det eneste, jeg vil bede læreren om og gennem dette forslag pålægge ham, er, at han bringer begge synspunkter. Hans eget er komplet ligegyldigt. Han er i den forbindelse ikke nogen, men han skal bare bringe begge de synspunkter, der måtte være på en sag. Så må det ene af de to synspunkter være så fornærmende og kritisk overhovedet, som man kan tænke sig, men det andet synspunkt skal bare bringes også. Det kalder jeg undervisning. Bringer man kun det ene, kalder jeg det agitation. Det er det, vort forslag er rettet imod. Vi vidste, det ville møde modstand, men vi bliver ved med at genfremsætte det, vi bliver ved med at køre på det, så længe problemet eksisterer i folkeskolen.

Det andet var dette med centraliseringen. Det er igen denne ulidelige trang til at bruge fremmedord. Minsandten om ikke jeg på et møde traf en skoleinspektør, der spurgte mig, om jeg virkelig ikke vidste, at det var kommunalbestyrelsen, der havde residualkompetencen. Jeg måtte tilstå, at noget så fint har jeg aldrig vidst at kommunalbestyrelsen havde. Derimod vidste jeg godt, at kommunalbestyrelsen havde ansvaret, det var jeg klar over. Men hvorfor skal det hedde residualkompetencen? Jo, pædagoger kan næsten kun tale på den måde, for så er de næsten sikre på, at folk ikke rigtig ved, hvad de taler om, og så kan de bedre få ret i deres synspunkter.

Må jeg ganske enkelt og kort om alt det med centralisering sige, hvis formanden tillader mig lige at gøre det færdigt, at det, vi ønsker, er at forhindre, at man for fremtiden kan ændre formålet for et fag sådan, at det er blevet ukendeligt. Jeg tænker på faget hi-

storie, hvor der før i tiden klart stod: de første 7 år skal der gives børnene undervisning i Danmarkshistorie. Det står der ikke mere. Det, der står nu, er noget visse vasse, som intet siger om, hvad det egentlig er man skal gøre. Det er dermed overladt til hver enkelt kommune at tage stilling til det. Vi ønsker, at det er folketingets undervisningsudvalg, der skal bestemme, om der skal undervises i Danmarkshistorie i alle landets skoler eller der ikke skal. Det har ikke noget med centralisering at gøre. Hvorfor sidder partier herinde i 4 år og diskuterer, om man skal styrke fagene dansk og historie, mens man ikke ved, om Danmarkshistorien er strøget af listen eller ikke, når man er færdig med den debat. Det er det, vi ønsker klarhed over, og det er der vist ikke noget forbud imod i grundloven, sådan som en eller anden begavet antydede.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Mimi Jakobsen.

Jeg gør opmærksom på, at ordførere normalt ikke får korte bemærkninger. De har taletid også i anden omgang.

Mimi Jakobsen (CD):

Ingen kan være i tvivl om, at dette forslag til folketingsbeslutning er en hjertesag for CD. Ustandselig har vi understreget, at udviklingen inden for vort uddannelsessystem er af langt større betydning end de fleste af de forslag, som dette ting i øvrigt anvender tid på.

Den pædagogiske linje, som i de senere år har vundet indpas i stadig større omfang, og som karakteriserer sig selv ved begreber som lighed, solidaritet, demokratisering og trivsel, ser vi fra CDs side som en klar modstander i vor tids kulturkamp. Når denne pædagogiske linje får yderligere opbakning ved en folkeskolelov, der i ånd og bogstav bygger på de samme principper, må loven naturligvis efter vor mening ændres.

Men debatten er hård. Gang på gang rystes man over, at talsmændene for en pædagogisk linje, der bygger på at forholde sig kritisk til alt, måske især til samfundet, kategorisk benægter andres ret til at forholde sig kritisk til de kritiske.